

dette Sag, medens det lille Danmark, der kun har godt $\frac{1}{3}$ af Hovedstaden Londons Indbhægerantal, bestæftiger henimod 8,000. Man skulde derfor tro, at man ikke kan henvise til dette Land i dette Forhold, fordi det faktisk ikke har formaet at gennemføre en stor Tobaksindustri. De allerfleste Sager, der indføres, ere fra Tyskland, Holland og Manilla, det har været Englænderne umuligt at konkurrere der, og man hører da ogsaa rundt omkring, saavel fra belgiske som engelske Tobaksarbejdere: blot vi ikke havde disse Hollændere at slaaes med, det er dem, der umuliggøre os at faa vore Lønningssforhold forbedrede.

Saa er der Værditolden paa Raastoffer, altsaa her Raatobakker. Det ærede Medlem indrømmede mig, at han havde været længe om at finde et Land som havde en Værditold, men det var endelig lykkedes ham at finde den nede i Indien. Jeg maa sige, at jeg har gennemgået et Bævt af Dr. Levhjøn, der med Hensyn til Frihandel og Beskyttelse staar paa samme Standpunkt som det ærede Medlem, og som har udgivet Tabeller over Tobakskatten i alle Verdens Lande, og har ikke kunnet finde den. Men lad ogsaa være, det er sandt, saa er der dog det at lægge Mærke til, at saavel i britisk Indien som i hollandsk Indien avle de Tobak og eksportere Tobak, men de importere saa godt som aldeles intet. Dette omstøder altsaa ikke det, jeg har fremsat her, at jeg ved ingen Steder, hvor man er gaaet til Værditold paa Raatobakker, og jeg kan heller ikke forstaa, at man derigennem virkelig rammer det, man vil ramme. Jeg kan ikke forstaa andet, end at en Værditold vil afskedkomme saadanne Ulemper for Industrien, som man helst maa være fri for, og jeg kan ikke forstaa, at Statskassen som saadan derigennem skulde faa nogen større Indtægt.

Under Omtalen af denne Sag har det ærede Medlem berørt Tobaksmonopolet i Tyskland og den Agitation, der blev sat i Scene for at faa det forhindret. Det ærede Medlem sagde, at Tobaksarbejderne i Tyskland havde frabedt sig Monopolet. Jeg kan henholde mig til, hvad jeg nylig sagde over for det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (Keergaard), at jeg ikke har taget Ordet for Monopolet i den Forstand, kun antydet det; men jeg er fuldt ud kendt med, hvad der er sket i Tyskland. Jeg har med Interesse fulgt det, og det maa da siges, at Arbejderne i første Linie toge Del i Agitationen, om jeg saa maa sige vare dem, der iværksatte Agitationen om Tobakskatten; men der staar ikke Tale om Værditold. Samtidig maa jeg saa ogsaa

sige, at i det Møde i den tyffe Rigsdag, hvor Rigstatssekretæren Posadowsky forelagde denne Tobakskat, sagde han, at man endnu en Gang vilde lade de sagkyndige prøve Værditolden. Umiddelbart derefter — eller der var maaste en Taler imellem — faar en Partifælle af mig og ogsaa Sagfælle, den socialdemokratistiske Rigsdagsmand Molskenbuhr Ordet, og han siger da: „Netop fordi vi kende Tilstanden i andre Lande, hvor den store Industri er gaaet til Grunde under Trykket af saadanne Skatter, ere vi imod Tobaksfabrikatskatten. Imod de af Statssekretæren paa ny fremsatte Tanker om en Værdifortoldning kan man gøre alle de Indvendinger gældende, som man har rejst mod en procentual Skat paa dette Omraade“. Som De se, kan man ikke henvise til, at vore Partifæller i Tyskland med Hensyn til Værdibestattung af Tobak ere gaaede i den Retning, som det ærede Mindretal vil. Det ere de ikke.

Maa jeg maaste endnu gøre nogle faa Bemærkninger, og de skulle da være til et Eksempel, som det ærede Medlem for Slaagelse (Køedt) fremdrog. Det var om den Stilling, en Gjer af et større Konfektions-etablissement indtager, og det ærede Medlem siger saa, at denne Mand, som er en Partifælle af mig, nemlig Hr. Singer, skulde have sagt, at den eneste Arbejdsgiver staar magtesløs over for Arbejdslønnens Jæstfættelse i dette eller hint Sag, Organisationen maa træde til, for at der kan ske nogen Forandring — var det ikke saaledes? (Køedt: Jo!). Ja, det er rigtigt. Som enkeltstillede ere vi alle Produkter af Samfundsforholdene, og i de forskellige Livsstillinger, vi ere i, ere vi nødsagede til at rette os i det mindste tilnærmelsesvis efter de Tilstande, som de nu bestaaende økonomiske Forhold have skabt. Men hvad beviser nu det ærede Medlem dermed? Lad os anvende det paa Tobakken. Det ærede Medlem siger: Lad os saa, om det saa skulde være Statstilbud til at faa disse Arbejdere herhjemme, altsaa Sypigerne, organiserede. Jeg har adskillige Gange haft Beslighed til at forsøge mig paa dette Omraade; det er imidlertid ikke saa let, og efter min Mening vil det ikke kunne lade sig gøre, uden at man faar en Forandring i vor Lovgivning med Hensyn til Fabriks- og Hjemmearbejde. Denne Lovgivning skulde helst gaa i Retning af at forbyde Hjemmearbejde for Kapitalister. Lad os sige, at det lykkedes os herhjemme at faa dem organiserede, fordi, som jeg før har sagt, et lille Land mange Gange lettere kan gøre det, end et stort Land med vid Udstrækning, hvad har man saa? Ja, man har opnaaet, at de ere organiserede